

ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Шматько Н.М., Курченко А.А.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»,
м. Харків*

Державна стратегія базується на багатьох складових, серед яких необхідно виділити інноваційну політику. Стратегія розвитку бідь-якого підприємства в своїй основі, безумовно, має також інноваційну політику, як основну складову державної стратегії та прискорює процес впровадження базових вимог в практичну діяльність. Кожний етап функціонування загальної стратегії підприємства характеризується відповідними пріоритетами та метою технічного розвитку.

Кожне підприємство повинно мати свої досить чіткі стратегічні напрямки технічного розвитку, тобто інноваційна політика повинна реалізовуватися таким чином: підвищення та підтримка конкурентоспроможності продукції, що було вироблено підприємством, на належному рівні на вітчизняному та світовому ринках; постійний контроль за якістю продукції та її підвищення; широке використання ресурсозберігаючих технологій; вдосконалення загальних умов праці на підприємстві та відповідно зменшення обсягів витрат ручної праці; відповідність наявним вимогам охорони праці та навколишнього середовища та поліпшення екологічної оцінки виробництва [1].

Серед багатьох функцій, що здійснює інноваційна політика, необхідно приділити увагу наступним:

- Проектування поточних та перспективних програм, які є основними складовими науково-технічного розвитку виробництва;
- Створення проектів, що сприяють відновленню продукції, яка повністю відповідає вимогам сучасного ринку;
- Постійний контроль та коригування процесу впровадження вказаних вище програм і проектів;
- Своєчасна координація діяльності всіх структурних підрозділів підприємства стимулює проведення інноваційної політики;
- Інноваційні програми, які фінансуються;
- Виконання контролю щодо якісної підготовки та перепідготовки виробничого персоналу підприємства;
- Всебічне рішення проблем, які виникають в процесі реалізації інноваційного циклу.

Отже, інноваційна політика підприємства в його науково-технічному розвитку багато уваги приділяє в першу чергу у повній мірі задоволенням потреб працівників підприємства, зменшенням витрат самого виробництва та підвищенням умов праці персоналу, а також збільшення рівня конкурентоспроможності всього процесу виробництва.

Література:

1. Шматько Н. М. Формування механізму стратегічного управління потенціалом підприємства / Н. М. Шматько, М. С. Пантелєєв // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2013. – № 41. – С. 209-215.